

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

R.J. PALACIO

Minunea

R.J. Palacio este graficiană. A conceput designul mai multor coperte ale unor cărți scrise de alții până când a scris propria carte. Locuiește în New York împreună cu soțul său, cei doi copii și un câine negru pe nume Bear.

Minunea este primul roman scris de R.J. Palacio. Momentul care a impulsionat-o să se apuce de scris, după o amânare prelungită, a fost întâlnirea întâmplătoare cu un copil extraordinar în fața unui chioșc de înghețată.

Nu numai că *Minunea* se află în topul vânzărilor de carte pentru copii, dar a generat în SUA o campanie națională prin care se promovează bunătatea și empatia.

R.J. Palacio

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Arsintescu

Redactori: Alina Ioan, Diana Marin-Caea

Tehnoredactori: Angela Ardeleanu

Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PALACIO, R.J.

Minunea / R.J. Palacio; trad. de Iulia Arsintescu. – București :

Editura Arthur, 2013

ISBN 978-606-8044-37-8

I. Arsintescu, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

R.J. Palacio

Wonder

Text copyright © 2012 by R.J. Palacio

Jacket art copyright @ 2012 by Tad Carpenter

All rights reserved.

© Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

Pentru Russell, Caleb și Joseph

*Au venit doctori din orașe îndepărtate
numai ca să mă vadă.
S-au oprit lângă patul meu
și nu le-a venit să creadă.*

*Au spus că sunt, poate,
o minune a creației.
Altfel, ei nu puteau oferi
nicio explicație.*

(Versuri din melodia *Wonder* interpretată
de Natalie Merchant)

Partea întâi

AUGUST

**Ursitoarele au zâmbit,
iar destinul a răs lângă leagănul meu...**

(Natalie Merchant)

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Știu, nu sunt un băiat obișnuit de zece ani. Adică, sigur, fac lucruri obișnuite. Mănânc înghețată. Merg cu bicicleta. Mă joc cu mingea. Am jocuri electronice. Lucrurile astea mă fac obișnuit, presupun. Și mă simt normal, pe dinăuntru. Dar copiii obișnuiți nu-i fac pe alți copii obișnuiți s-o ia la fugă țipând pe terenul de joacă. Iar la copiii obișnuiți nu se holbează lumea oriunde se duc.

Dacă aș găsi o lampă fermecată și mi-aș putea pune o dorință, aș vrea să am un chip normal, pe care să nu-l remarce nimeni. Aș vrea să pot merge pe stradă fără să mă observe lumea și fără să întoarcă privirea. Așa că iată ce cred: nu sunt un copil obișnuit pentru simplul motiv că nimeni nu mă consideră așa.

Dar eu m-am obișnuit deja cu înfățișarea mea. Știu să mă prefac că nu văd ce mutre fac ceilalți. Mama, tata, Via și cu mine ne pricepem cu toții la treaba asta. De fapt, nu-i întru totul adevărat. Via nu se pricepe prea bine. Se supără rău atunci când oamenii fac vreo grosolănie. De exemplu, pe terenul de joacă niște copii au scos niște sunete. Nu știu exact ce fel de sunete, pentru că eu nu le-am auzit. Dar Via le-a auzit și a început să strige la copii. Așa e ea. Eu nu sunt la fel.

Via nu mă consideră nici ea obișnuit. Spune că da, dar dacă aș fi obișnuit, n-ar simți atâta nevoie să mă protejeze. Nici mama și tata nu mă consideră obișnuit. Ei mă consideră extraordinar. Cred că eu sunt singurul om din lume care își dă seama cât sunt de obișnuit.

Mă numesc August, să știți. Nu vă voi descrie cum arăt. Indiferent ce grozăvie v-ați imagina, probabil că este mai rău.

Săptămâna viitoare voi începe clasa a cincea. Până acum n-am mai fost niciodată la o școală adevărată, așa că sunt mort de frică. Lumea crede că nu m-am dus la școală din cauza înfățișării mele, dar nu-i ăsta motivul. Nu m-am dus din cauza operațiilor. De când m-am născut, am fost operat de douăzeci și șapte de ori. Cele mai grele operații s-au petrecut înainte să împlinesc patru ani, așa că nu mi le aduc aminte. Dar de atunci am mai făcut câte două sau trei operații în fiecare an, unele mai mari, altele mai mărunte. Sunt mic pentru vârsta mea și mai sufăr și de alte mistere medicale cărora doctorii nu le-au dat de capăt, așa că am fost bolnav mult și des. În consecință, părinții mei au hotărât că este mai bine să nu merg la școală. Dar acum sunt mult mai puternic. Ultima operație am suferit-o acum opt luni și probabil că în următorii doi ani nu va mai trebui să îndur niciuna.

Mama mi-a fost învățătoare acasă. Înainte lucra ca ilustrator de cărți pentru copii. Desena zâne și sirene superbe. Dar desenele pentru băieți nu erau la fel de grozave. A încercat o dată să mi-l deseneze pe Darth Vader¹, însă la sfârșit arăta ca un robot ciudat, în formă de ciupercă. N-am mai văzut-o pe mama desenând nimic de multă

---

¹ Darth Vader este personajul principal din filmul *Războiul stelelor*.

Respect vreme. Cred că e mult prea ocupată să aibă grijă de mine și de Via.

Nu pot spune că mi-am dorit mereu să merg la școală, pentru că n-ar fi chiar adevărul-adevărat. Voiam să merg la școală cu condiția să fiu la fel ca toți ceilalți copii care merg la școală. Să am mulți prieteni, să-mi petrec vremea cu ei după ore și alte lucruri dintr-astea.

Am și eu câțiva prieteni foarte buni. Cel mai bun prieten al meu este Christopher, urmat de Zachary și de Alex. Ne cunoaștem de când eram în fașă. Pentru că mă știu dintotdeauna, s-au obișnuit cu mine. Când eram mici, ne întâlneam mereu să ne jucăm, dar pe urmă Christopher s-a mutat la Bridgeport, în Connecticut. Asta înseamnă mai mult de o oră de mers cu mașina de unde locuiesc eu, în North River Heights, un cartier situat în locul cel mai înalt din Manhattan. Iar Zachary și cu Alex au început să se ducă la școală. Nostim este că, deși Christopher e cel care s-a mutat departe, pe el îl văd în continuare mai des decât îi văd pe Zachary și pe Alex. Ei au acum prieteni noi. Dar dacă ne întâlnim întâmplător pe stradă, sunt în continuare de treabă cu mine și mă salută întotdeauna.

Mai am și alți prieteni, dar nu atât de buni cum au fost Christopher, Zack și Alex. De exemplu, când eram mici, Zack și Alex mă invitau întotdeauna la ziua lor, dar Eamonn și Gabe nu au făcut-o niciodată. Emma m-a invitat o dată, însă pe ea n-am mai văzut-o de multă vreme. Și, desigur, mă duc de fiecare dată la ziua lui Christopher. Dar poate că dau eu prea multă importanță petrecerilor aniversare.